

אחר מלאת] (25) ימי נזרו יביא אתו [יביא את עצמו] (26) אל פתח אהל מועד.

והקריב [הנזיר] את קרבנו לד' כבש בן שנתו [תוך שנתו] תמים אחד לעלה, וכבשה אחת בת שנתה תמימה לחטאת, (27) ואיל אחד תמים לשלמים: (28)

[תוך שנתו] לאשב, והימים הראשנים [שכבר נהג בנזירות] יפלו [לא יעלו לו מן המנין], כי טמא נזרו.

ה. דין תגלחת הנזיר וקרבנותיו במלאת ימי נזרו, והיא נקראת "תגלחת טהרה":

וזאת תורת הנזיר, ביום מלאת [כלומר:

שיבואר בהמשך] שלכתחילה צריך הנזיר לגלח בעזרת נשים, מתבאר היטב לשון המקרא.

27. פירש הרמב"ן את טעם הדבר שמביא הנזיר קרבן חטאת וז"ל "ועל דרך הפשט, כי האיש הזה חוטא בנפשו במלאת הנזירות, כי הוא עתה נזור מקדושתו ועבודת השם, וראוי היה לו שיזיר לעולם ויעמוד כל ימיו נזיר וקדוש לאלהיו, כעין שאמר: [עמוס ב יא] "ואקים מבניכם לנביאים ומבחוריהם לנזירים", הוזהר אותו הכתוב לנביא, וכדכתיב [לעיל פסוק ח] "כל ימי נזרו קדוש הוא לה", והנה הוא צריך כפרה בשובו להטמא בתאוות העולם".

28. א. סדר הקרבנות בלשון הכתוב "עולה חטאת ושלמים" אינו כסדר הקרבנות, ויש תנאים הסוברים שהשלמים קודמים, ויש תנאים הסוברים שהחטאת קודמת [כמבואר במשנה נזיר מה א, לפירוש התוספות והרא"ש], ויש אחרונים שפירשו בדברי התוספות מה א ד"ה תגלחת, שכוונתם להקשות על הכתוב שלא פירשם כסדר הקרבנות.

ב. דין המפריש בהמות לקרבנות נזירותו, ולא פירש איזה לחטאת ואיזה לעולה ואיזה לשלמים:

א. הפריש בהמות לקרבנות נזירותו ולא פירש, היות ואין מיניהם שוים, הראויה לחטאת תקרב חטאת והראויה לעולה תקרב עולה והראויה לשלמים תקרב שלמים, משנה בנזיר מה א.

הטהרה היא קודם הבאת האשם, ואולם לדעת הסובר שאף האשם מעכב את תחילת מנין נזירות הטהרה, הרי הוא מפרש את הפסוק "והזיר והביא" אימתי הזיר בזמן שהביא, נזיר יט א.

25. לדעת רב מתנא [נזיר ה ב] שהלכה כמותו: לכתחילה אינו מביא את קרבנותיו אלא יום לאחר שמלאו ימי נזרו, [ויש שיטות ראשונים בדבר, אם הוא מן התורה או מדרבנן], אבל אם הביא ביום השלשים שהוא יום מלאת ימי נזרו יצא, כי "מקצת היום ככולו" ונמצא שהביא אחר שמלאו ימי נזרו.

ודעת הרמב"ם — כפי שפירשה ב"חידושי מרן רי"ז הלוי הלכות נזירות ד א — היא, [וכן היא דעת המאירי, כפי שהביא שם הגרי"ז], שלא נאמר דין זה אלא בסתם נזירות שהיא שלשים יום, אבל בנזירות שפירש בה זמן, אינו מגלח "תגלחת טהרה" אלא ביום שלאחר מלאת ימי נזרו, ודעת התוספות היא, שאף בזו אומרים "מקצת היום ככולו".

26. א. כיוצא בו: [ויקרא כב טז] "והשיאו אתם עון אשמה" את עצמם; כיוצא בו בקבורת משה: [דברים לד ו] "ויקבור אתו בגיא", הוא קבר את עצמו.

ב. צריך ביאור למה צריך הוא להביא את עצמו אל אוהל מועד, [לדעת התנאים הסוברים, שאינו צריך לגלח פתח אוהל מועד, כפי שיבואר בהמשך]? ולפי דעת הרמב"ם [נזירות ח ג, וכפי